

OH, SHIT!

STANISLAV PAVEL

3

2

1

0

-1

-2

START

© Stanislav Pavel, 2026

ISBN 978-80-11-08438-7 (vázáno)

ISBN 978-80-11-08439-4 (Mobipocket)

ISBN 978-80-11-08440-0 (ePub)

ISBN 978-80-11-08441-7 (pdf)

**OH,
SHIT!**

POPIS PRODUKTU

Jsem Standa a furt se mi něco v životě sralo! Obyčejný týpek s neobyčejným životem. Můj anděl strážný má momentálně třetí stupeň invalidního důchodu z přetížení.

Kniha obsahuje soubor historek obvyklých situací s neobvyklým řešením. Vzhledem k tomu, že tohle nevymyslíš, jedná se o knihu podle skutečných událostí. Obsahuje 95 % pravdy. 4 % jsem si nepamatoval úplně přesně a 1 % jsem přibarvil schválně, abych byl hustší, než jsem.

Původní pracovní název mého počinu byl „Standův svět: Místo, kde se i satan modlí.“ Ale zkrátil jsem ho do jednoho hesla, které říká naprosto vše – Oh, Shit!

Prožil jsem vše za vás, aby vy jste už nemuseli. Tak se hezky bavte a pojd'te se zasmát cizímu neštěstí :)

NUTRIČNÍ HODNOTY

- Váženost: 1 g
- Romantika: 2 g
- Násilí: 1 g
- Trauma (především Standy): 6 g
- Deprese: 1 g
- Humor: 89 g

Z toho:

- Chytrý humor 3 g
- Debilní humor 86 g

DOPORUČENÉ UŽITÍ KNIHY

- Na cestách
- Na pláži
- Před spaním
- Na záchodě místo scrollování
- Na finančním úřadě
- Na svatbě či na pohřbu
- V práci, pokud jste ve výpovědní lhůtě

P.S.

Při určování velikosti knihy jsem myslel na dámy a jejich kabelky, aby mě mohly mít vždy po ruce.

OH, SHIT! Došla stránka...

Čti dál! Ted' už není cesty zpět.

PRACOVNÍ DOZOR

Vždycky jsem chtěl být na volné noze. No... na volné... Spíše se jedná o polámanou, zkroucenou, popálenou, finančním úřadem oceňovanou a zbičovanou nohu s okovy byrokracie, ale budiž. Jednoho krásného dne, vlastně si vůbec nepamatuju, jestli byl opravdu krásný, jsem popadl úzký a velice nabroušený nůž. Doslova vykost'ová! Zabodl jsem ho do matrace a začal ji vykost'ovat. Začal jsem hledat jehlu v kupce sena. V kupce matrace. V matraci! A jehlu vlastně taky ne!

Vydal jsem se na cestu dlouho trvajících hledání. Fakt dlouhého hledání. Něco jako když se chlap chce vymočít v zimě. Ultra zimě. Za polárním kruhem. Na severním pólu, kde zamrzá i kyslík. Zkrátka, při opravdu extra dlouhém hledání jsem našel svoji pomyslnou jehlu v pomyslné kupce sena. Své celoživotní úspory.

Vzal jsem si celý pakl osmi stovek do ruky a usadil se na rozřezanou molitanovou horu z mé původní postele. Začal jsem přemýšlet, zdali jsem ochotný investovat do podnikání veškeré Standovo bohatství. Po velice hlubokém, až meditačním, třísekundovém uvažování jsem se rozhodl, že do toho půjdu. Jsem přece na volné noze! Jedné noze! Takže půjdu!

Doma sice bordel, že by se i prase cítilo trapně, ale hlavně že budu uklízet jinde. Ale tak doma mi za to nikdo neplatí, že jo? Takže kupuju kýbl a hadr s koštětem. Montérky kradu v práci. Ano. Jsem stále ještě zaměstnán a moje výplata sotva pokryje nájem. V myšlenkách se ale tvářím, že mám úklidový monopol s webem zdarma. Přichází první klienti a já se zamýšlím, jak vlastně vzniklo slovo „úklid“, protože to opravdu není „Úúúú, klid!“, ale sakra nekomfortní dřina, po které kvičím blahem, když si na opuchýřované ruce mažu olejíček na dětské zadečky.

To se jednou takhle ve smíchovském domě klasicky snažím koštětem donutit hadr, aby se klouzal po podlaze. Bylo by fajn, kdyby proměnil zašlapanou podlahu v zrcadlo. Nebo ji alespoň namočil. Protože „co je mokrý, to je čistý“. Samozřejmě vše musí být ve stylu, a tak vše doplňuje stylový outfit v podobě montérek ukradených z práce. S logem Dopravního podniku hlavního města Prahy, protože jedu jako mašina!

Vše se snaží tvářit jako běžně. První polovina domu se krásně leskne. Respektive je uklizena. Respektive je čistá. Respektive je mokrá. Je mokrá od té špinavé vody, ve kterou křišťálově čistou vodu proměnil hned první schod. Jelikož je voda černější než moje svědomí, je čas

na výměnu. Na výměnu vody, nikoliv svědomí.

Popadám kýbl, trestám kanál černotou z něj a začínám ho zevnitř omývat. Ten kýbl! Nikoliv kanál! Po pár minutách se začne objevovat cosi oranžového. Ah! To je původní barva kýblu. Krásného oranžového kýblu. Při plnění tohoto plastového pomeranče s uchem voda začíná dosahovat maxima objemu nádoby. Rychle začínám otáčet kohoutkem, abych vypnul přítok. Poté, co otočím kohoutkem tak desetkrát kolem své osy až nadoraz, začínám točit na druhou stranu a zastavuju přítok splašené vody. Mezitím, co se snažím uskakovat před atakem Poseidona, slyším křupnutí, jako by se něco trhalo, což se zdá být velice důležitou informací, o které zatím ještě nevím. Odvolávám plavčíky a jdu pokračovat v úklidu.

První schod druhé poloviny domu opět proměňuje zachycenou kapalinu z Poseidonovy pomsty na černotu, kterou vytřu zbytek domu. Zapisuju do přehledu o úklidu, že dům je mokrá a kdo tvrdí, že ne, ať se jde podívat do sklepa na místo činu vodovodní bitvy. Úklid proběhl v pořádku. Trestám kanál a proměňuju afroamerickou nádobu na pomeranč. S utrápeným pocitem uspokojení, že mám úklid konečně za sebou, zjišťuju, že jsem druhou polovinu domu neuklízel zas tak úplně sám, jak jsem si myslel.

Pamatujete na to křupnutí, jakoby se něco

trhalo? Tak trhalo! Celou dobu druhé poloviny úklidu jsem měl nevyžádaný pracovní dozor. Přišel nevědomky skrze roztrhnuté montérky a trenky, a to včetně pytle s veškerým know-how, sloužícímu k zachování rodu Pavlů. Ještě že jsem nikoho nepotkal! Oh, shit!

OUŠITÍ BONUS:

ŽIVOTNÍ MOUDROST:

*„Slyšíš-li křupnutí a pocítíš touhu,
radši se nevzrušuj a zkontroluj chloubu!“*

GAZELA A LVICE

V jedné vesničce, kousek od Sázavy, právě probíhá naše klasická rodinná oslava narozenin. Chlebíčky, víno, pivo, cola, gril, šneci z listového těsta, vyprávění již stokrát řečených historek a v neposlední řadě i vytýkání, komu se co v životě nepovedlo. Jedná se o tak složité případy, že by je nerozluštila ani soudkyně Barbara Jaromíra Soukupa.

OH, SHIT! Došla stránka... Čti dál! Ted' už není cesty zpět.

Vytahování těchto starých křivd, které již měla spolknout historie, ale asi ji trápí reflux, je přímo úměrné počtu litrů vypitého vína rodinnými členy. Tyto záležitosti jsou tak staré, že by se naše rodina měla pustit do rodinného byznysu a měla by si společně otevřít retro bazar. No, dost možná jsem urazil slovo „retro“. Slovo „retro“ tady není téma. Volejte archeology! Ale víno se pije, a tak historky a křivdy potřebují na vzduch.

No a ještě dříve, než se povolá výše zmíněný archeologický tým, tak potřebuju odjet na úklid smíchovského domu. Mám přece úklidový monopol, kde jsem já sám samotinký, jediný, svůj vlastní zaměstnanec a můj klient potřebuje vyprášit rohožky a namočit podlahu.

Nemám na výběr! Nasedám do své super čupr káry, a jelikož už jsem měl dávno vyrazit, tak jsem se rozhodl zmírnit zpoždění. Zmírnit zpoždění po dálnici. Zmírnit zpoždění po dálnici rychlostí 170 kilometrů za hodinu.

D-D-D-D-D-D-D-D-D-D-D-D. Ne! Nesekla se mi klávesnice! To se jen snažím popsat pocity, se kterými právě zmírňuju zpoždění po panelech dálnice D1 směrem na Prahu. Plynulým poskakováním stosedmdesátikilometrovou rychlostí se přibližuju stovžaté matce a míjím jedno auto za druhým. Zmiňuju se o plynulém poskakování, protože o plynulé jízdě po dálničních

panelech „Dé-jedničky“ nemůže být řeč.

Moje stará Mazda MX-3 s vytuněným výfukem musí všem okolo dát hlasitě vědět, že má motor. A musí to dát vědět i mně, protože si asi myslí, že o tom ještě nejsem dostatečně informován. Výfuk mě tedy dovzdělává o existenci motoru, až mi třesť hlava. Stosedmdesátikilometrové skákání mi rozmazává zrak. Vzniklým podtlakem se začínají na autě uvolňovat šrouby a nýty. No, nejedná se vyloženě o „pod-tlak“, ale spíše o „pot-tlak“!

Snažím se zabavit tak, že se na dálku pokouším rozpoznat auta skrze svůj rozmazaný zrak. Ford Mondeo, Audi A3, Škoda Octavia, Škoda Octavia, Škoda Octavia, Škoda Octavia, Škoda Fabia, Škoda Fabia, Volkswagen Transporter, Škoda Octavia. No a jednomu z těchto vozů začala moje poskakovací akce vadit. Volkswagen Transporter vyjíždí z pravého pruhu do levého, zrychluje a za pomoci poskakovací metody se začíná na mě lepit.

Transporter, který se mě asi snaží přeskocit, mě světelnými signály informuje, že mám uhnout z cesty, protože skáče rychleji. Zpomaluju tedy na předpisově nудnou rychlost a zařazuju se do pravého pomalého pruhu. Transporter mě předjede, respektive „předskáče“, a zařadí se přede mě taktéž do pravého pruhu. Div mě nezačne vybržd'ovat. Imbecil!

OH, SHIT! Došla stránka... Čti dál! Ted' už není cesty zpět.

$$D = \begin{pmatrix} 1 & 1 & 1 & 1 \\ 1 & 1 & 1 & 1 \\ 1 & 1 & 1 & 1 \\ 1 & 1 & 1 & 1 \end{pmatrix}$$
$$D = \begin{pmatrix} 1 & & & & & & & & \\ & 1 & & & & & & & \\ & & 1 & & & & & & \\ & & & 1 & & & & & \\ & & & & 1 & & & & \\ & & & & & 1 & & & \\ & & & & & & 1 & & \\ & & & & & & & 1 & \\ & & & & & & & & 1 \end{pmatrix}$$
$$D^{\vee} \perp \vee E \perp \vee \vdash 1 \vee 1 \vee 1$$

Po chvíli bílá německá lvice zastavuje zelenou japonskou gazelu na odpočívadle. Vystupuje celník. Stahuju okénko. Celník hýbe pusou. Vypínám motor, jelikož moje gazela potřebuje taktéž celníkovi sdělit, že pod kapotou je zabydlen motor. Celník opět pohybuje ústy, nicméně teď už slyším i jeho slova.

Jo, to jsem vám taky zapomněl sdělit. Tenhle poskakovací závod na 3000 metrů mezi gazelou a lvicí proběhl bez mé uhrady startovního a získání licence, tedy bez zakoupení dálniční známky.

B: „No, víte? Já ji vlastně nemám. Já musím namočit smíchovský dům, aby byl mokrá, a tak trochu jsem spěchal.“

OUŠITÍ BONUS:

STARÉ AFRICKÉ PŘÍSLOVÍ:

*“Lvice vždycky zakousne gazelu i přesto,
že ji dlouho utíká.”*

ŽLUTO-ČERNÝ VRAH

Na úkor mého velkého zápalu do úklidu bytových domů, šel tento obor podnikání tak trochu do kopru. Vlastně si říkám, proč to schy-
tal právě kopr? Proč věci, které se nepovedly,
nešly třeba do kmínu, do koriandru, do libečku,
do mrkve, do petržele či do jiné rostliny z čeledi
miříkovitých? Proč šly právě do kopru?

No nic, tuhle záležitost ohledně gendero-
vého vyvážení rostlin za podpory hnutí Miřík
Lives Matter dneska už asi nevyřešíme.

Každopádně jsem začal podnikat v oboru
únikových her. Takové to, jak se musíte logic-
kou cestou dostat ze zamčené místnosti v urči-
tém časovém limitu. A pak to má teda ještě tu
druhou část. Po odehrání hry (čtěte „po zničení
hry“) musíte tvrdit, že logickou cestou to nešlo

OH, SHIT! Došla stránka...

Čti dál! Ted' už není cesty zpět.

[illegible][illegible]

$\frac{1}{2} \leq \alpha < 1$

Dy: 6 8 1 1 1 1 1

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

letec se zdá být k nezastavení. Je čas zariskovat a ukázat koule! Obrazně řečeno. Nikoliv jako při úklidu smíchovského domu!

Je čas vzít osud do vlastních rukou, přestat utíkat a postavit se problému čelem. Zatínám zuby, respektive zatínám párky. Bitva začíná!

Právě se potkaly naše pohledy! Vraždíme se pohledem navzájem! Je to osobní! Mlátím „hlava nehlava“, ale bohužel se mi nedaří zasáhnout tělo vosy. Chce to jinou taktiku boje. Chvilku přemýšlím, že bych nasadil armbar, ale potřebuju vosu zmást. Napřahuju pravačku a prásk ho levačkou na žebra! Ha! Dokonce se mi i podařilo srabácky stříknout kečup vose do očí. Ale na ulici se hraje bez pravidel!

Snažím se dát zakončovací úder, ale v tom promáchnu. Setrvačností přichází i moje první ztráty. S obrovským smutkem ve tváři pozoruju, jak bílkovinový obušek samovolně opouští svůj úkryt a dopadá na zem. Štěstí v neštěstí! Rohlík v ruce setrvává nadále. Svírám ho a bojuju dál.

Po několika nekontrolovaných úderech vším, co mám, přichází další oslabení a přicházím i o druhý párek. Zatím mám ale oba kusy pečiva s dírou. V podstatě se jedná o takový dalekohled se slepou ulicí.

Vosa zatím obdržela pár stříkanců do očí, jeden přímý zásah na žebra a jeden absolutní granát přímo na solar. Zdá se, že žluto-černý

narušitel dostává strach a odlétá do bezpečí. Tuto bitvu vyhrávám. Nechci ale nechat nic náhodě. Je nejvyšší čas sčítat škody a urychleně odjet pryč dříve, než se nekonečně píchací hmyz vrátí na odvetné utkáání.

Se slzami v očích kontroluju bojiště. Svírajíc oba párkové domečky ve vlhkých dlaních, pozoruju oba odpadlé masové pendrekky povalující se na zemi. Po chvilce váhání se rozhoduju tak, že je nakonec jíst nebudu. Vyhazuju oba párky do koše. Nakonec oba rohlíky taktéž. Zároveň jsem zpozoroval další poškození. Nikoliv moje, ale zato způsobené mnou. Ale může za to ta svině vosa! Spíš vosa, než svině! Každopádně nic, co by nevyřešil kousek papíru, a tak vcházím do Baumaxu na informace:

„Dobrý den, mohl bych vás požádat o papír a propisku? Za chvilku vám propisku vrátím. Papír ne. Tím potřebuju napravit škody a zachránit situaci.“

S obrovským pocitem viny pohlédnu na bojiště a ruka už píše sama:

„Omlouvám se za znečištění vozu. Ohnal jsem se proti vose s párkem v rohlíku v ruce a už to bylo :-D. Pošlete mi číslo účtu na mobil. Zaplatím Vám myčku. Standa“

Se vzkazovým papírkem jsem dozdobil cizí Kiu Sportage a odjel domů. Info pro bystré: Telefonní číslo jsem na papírek samozřejmě dopsal.

Ano, opravdu jsem kečupem a hořčicí přebarvil celý osobní vůz na parkovišti v zápalu boje s vosou. Majitel vozu se mi dodnes neozval. Pokud toto čistě náhodou čte majitel zmíněného vozu, dejte mi vědět. Zajdeme na pivo!

OUŠITÍ BONUS:

PRINCEZNA

Ted' už není pochyb o tom, že jsem podnikavec. Jelikož jsem ale neměl moc peněz, respektive ani moc, ani peněz, rozhodl jsem se, že jednu z prvních svých únikových her postavím na nápadu. Na technologie jsem jaksi neměl

~~~~~  
*OH, SHIT! Došla stránka...*

*Tvůj osud si žádá další!*

love, čímž nemyslím lásku, a tak jsem si řekl, že jedinou technologií v únikové hře budu já sám.

A tak jsem postavil vlastníma rukama, protože na cizí ruce jsem neměl, únikovou hru s lidským faktorem, a to Hannibalovu mučírnu. Takže už stačilo vymyslet celou hru a poutavý příběh. Doslova poutavý. V předchozí větě věnujte pozornost slovu „poutavý“. (pozn. pochopíte později). Ale nejdříve se pojd'me pověnovat slovu „příběh“.

*„To se jednou takhle probudíte a při každém pohybu rukama slyšíte jakýsi kovový zvuk. Cítíte, jako by vás něco táhlo za ruce dolů. Ano! Okovy! Jakmile sundáte pytel z hlavy, budete si ho chtít zase nasadit, protože tohle rozhodně není žádný wellness. Vaše momentální místo pobytu si spojíte s informací, že se do města vrátil Hannibal Lecter a začal vykonávat svou oblíbenou činnost. Napěťtí stoupá! „Krvě by se nedořezal!“ Cvakne zámek a vchází osoba s maskou na obličej. Dámy a pánové, Hannibal Lecter osobně. Chce to jednat, a to hodně rychle! Dokážete utéct z mučírny Hannibala Lectera dříve, než dostane chuť na tatarák?“*

No, musím uznat, že příběh byl lepší než ta hra, ale co už. Nějak se začínat musí a jak se říká: „No money, no funny“.

~~~~~

Ted' budu trochu spoilerovat a prozradím vám jednu informaci, na kterou byste beze mě určitě nepřišli. Takže o jednu nápovědu v únikovce méně. Prvním úkolem, když jste spoutaní, je? Uhodli jste? Wow! Hezky, pěkně! Odpoutat se!

Jeden tým slečen, který taktéž vydedukoval správné řešení, se dal do práce. Najít klíč bylo trochu složitější, ale zmákly to. Ted' už jenomodemknout pouta. První slečna se vysvobodí z okovů hnedka na první dobrou a pocit'uje uvolňující vlévání krve do namodralých konců prstů. Druhá stejně tak. Na rozdíl od třetí.

U třetí holčiny nastává trochu problém. Na hru dohlížím skrze kamerový systém a po několika neúspěšných pokusech o odemčení posílám týmu SMSku s informací, že jeden klíč je od všech pout. Právě jsem motivoval slečnu k tomu, že ted' už to dá. Pokouší se odemknout klepeta. Marně. Zlehka to nejde. Silou sice také ne, ale to zjišťuje až poté, co láme klíček.

Tomu lehce našeptává situace, kdy mi tým volá proto, že nemohou odemknout pouta. Jsem nucen přerušit hru a jako správný princ vysvobodit princeznu ze spárů hrozivého draka, respektive Hannibala Lectera, tedy mě, a získat její ruku a půl království. Království už mám a sousloví „získat její ruku“ zní v Hannibalově mučírně trochu zvláště.

Naštěstí mám někde náhradní klíč. Bingo! Najdu ho a problém je vyřešen, pomyslel jsem si. A čekal na střetnutí s realitou. Komplikace začíná hned v úvodní části. Povolávám místní dámské posily a začínáme hledat společně. „Mám ho!“ vykřikl jsem radostí a všem se ulevilo. No, tak ne! Klíč od pout? Ano! Od těchto pout? Ne! Po chvíli jsem ho ale vážně už našel. Uf!

Ale nechval dne před večerem a neříkej hop, dokud nepřeskočíš. Klíč je sice správný, ale ten původní se jaksi zlomil přímo v klíčové dírce a zaklínil se tam. A když píšu „zaklínil“, tak se opravdu zaklínil tak, jak se jen zaklínit lze. Klíč sice máme, ale ten nám nepomůže. Je čas na řez. Ted’ už jen zvolit, zdali se bude řezat ocel nebo ruce. Kombinace je možná.

Každopádně jsem zjistil, že větám nedávají význam pouze slova, ale také místa a situace, ve kterých tyto konkrétní věty říkáte. Protože věta „Dneska jsem v práci přežíznul jednu holku“ by nezněla zas tak frajersky, jak se na první poslech může zdát. Krom toho, že by mi to vůbec nikdo nevěřil.

Začínám znovu pátrat, čím by se dala odeknout. Ha! Mám nový klíč! Ukazuju ho (ten klíč) své vězenkyni. Ta mě ujišťuje, že nechce být tímto klíčem vysvobozena i přes to, že do pout pasuje skvěle. Odkládám tedy flexu a hledám vhodnější klíč, abych princeznu vysvobodil.

$$x_1 \quad 1 \quad / \quad / \quad \quad \quad 1 \quad \quad \quad y \quad \quad \quad 1 \quad \quad 1:$$

9 9 9 1

„vyloučit“ na jedné vlně. Paní zámečnice se nám snaží přes tryskající tekutiny sdělit, že pákové kleště nemá. Je na čase jít o dům dál.

Naštěstí jsme opravdu šli pouze o dům dál, jelikož ve vedlejším domě je prodejna a půjčovna náradí. Takže tady to opravdu mít musí. Vcházíme do prodejnopůjčovny, kde se po pozdravu opět začnou uvolňovat tekutiny mistra obsluhy. Jakmile se mistr vydýchá a přestane se dusit, dostává se nám pomoci.

„Pákovky tady mám. Ale rozhodně to štípat nebudu. Sjede mi to a máte po ruce. To si přeštípněte sami,“ uklidnil nás prodejce a podal mi obří štípačky.

„Máte někde po ruce lékárníčku, kdyby se to nepovedlo?“ přilil jsem olej do ohně. A jelikož jsem strach a peníze nikdy neměl, chopím se kleští. Mé vězenkyni se rozklepala ruka tak, že by mohla cukrovat marmeládové reklamní předměty jedné volební kampaně. „Jdu na to! Zavřete oči a zacpěte si ústa!“

Tři, dva, jedna, ááááá! To „ááááá“ je mé citoslovce! Mé citoslovce, jak se snažím zabrat, protože to přeštípnout vůbec nejde. Že mě to vůbec překvapuje! Silná kalená ocel je prevít. Když to nejde silou, tak to jde ještě větší silou! „Ááááááá“, křup! Podařilo se!

Nemám sice ruku princezny, ani obrazně, ani doslovně, ale co mělo být rozděleno, bylo rozděleno, a co mělo být prokrveno, bylo prokrveno. Takže prosím vás, nelámejte nám ty klíče. Oh, shit!

OUŠITÍ BONUS:

NIKOTIN

Řekněme, že hodně pracuju. Někdy jsem tak pracovitý a neúnavný, že makám 24 hodin denně. Někdy si dokonce i nařídím budíka o hodinu dřív, abych mohl občas dřít 25 hodin denně. Ale nikoliv proto, že bych byl extrémně pracovitý, ale především z účetních důvodů. V účetnictví jsou totiž misky vah pojmenované špatně. Špatně především pro mě. Někdo je totiž pojmenoval

OH, SHIT! Došla stránka... Tvůj osud si žádá další!

Nalejme si čistého vína. Práce mi docela ide.

Mezi prací, pracováním a pracovní aktivitou

[illegible]

kkkkkkkkkkkk kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk-
kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk

kkkkkkkkkkkkkkkk kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk-
kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk

[illegible]

kkkkkkkkkkkkkkkkkkkk kkkkkkkkkkkkkkkkk-
kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk

[illegible]

kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk kkkkkkkkkkkkk-
kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk

kkkkkkkkkkkkkkkkkk kkkkkkkkkkkkkkkkkkk-
kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk

```
k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k -
k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k k
```

[illegible][illegible]

kkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk,
a jakmile mě probere bolest zad, můžu jít okamžitě pokračovat v práci přesně tam, kde jsem skončil. Ale pochopitelně až po cígu.

Po jednom takovém probrání se z kómatu se snažím přirostlou klávesnici úspěšně odlepit od lícní kosti. Zároveň za hlasitého skučení rovnám záda a opatrně rozhýbávám páteř. Alespoň mám důkaz o tom, že nejsem bezpáteří. Jakmile se tak nějak rozhýbu do funkčního stavu se schopností alespoň částečného pohybu, je zapotřebí se i provětrat. A to jak zvenku, tak zevnitř. Jde se na cígo! Před barák.

Otevírám vchodové dveře domu, vycházím ven na ulici a přichází první šok. Mimochodem, toto je ta nejhlavnější ulice široko daleko. Možná i vysoko hluboko. Tato ulice je tak moc hlavní, že přes ni jedou snad všechna auta z Prahy. Ale dnes je všechno jinak.

Po této nejhlavnější ulici, která přes dopravní špičku připomíná spíše parkoviště, nejedou vůbec žádná auta. Ulice je uzavřená ze všech stran jak přístup k feministce a všude kolem spousta policejních uniforem. Protřu si oči a štípnu se do ucha, zdali ještě stále nespím. Ne! Nespím! Tady snad zastřelili papeže, nebo co se to děje?

Začínám přemýšlet o podivuhodné situaci na této aortě pražských silnic. Pro jistotu si začnu vymýšlet alibi, protože papeže si na triko rozhodně nevezmu.

Opírám se o dveře a stále pozoruju celou situaci. Vytahuju a následně otevírám krabičku

Tak výborně! Standa má další zářez. Zářez, kde se evakuuje čtvrt' kvůli extrémnímu úniku plynu, mezitím co Standa krotí draky ve svých

dobrodružných snech. A aby toho nebylo málo, jde si po probuzení dát cigárko na nejzaplynovanější a nejhlavnější ulici v Praze. Oh, shit!

OUŠITÍ BONUS:

Dnes bych Ti chtěl nechat zahrát písničku:

TRANSIT - ČÁST PRVNÍ

Nejsem si jist, ale možná jste už někdy slyšeli, že jsem podnikavec. Ne že bych toho dělal málo, ale je na čase rozšířit moje podnikání a získat více zlatáků do truhličky. No, více... Spíše alespoň stejně. Spíše alespoň i o trochu míň než stejně. Spíše alespoň něco. Něco málo.

Rozmohl se nám totiž tady takový nešvar. No, spíše se nám tady rozmohl covid a já jsem

OH, SHIT! Došla stránka...

Čti dál! Ted' už není cesty zpět.

právě poznal zákon padajícího trusu. Covid uzavřel náš stát. A náš stát uzavřel moji provozu únikových her. A já jsem uzavřel kohoutek přítoku peněz. Odtokový kohoutek bohužel uzavřít nelze. Ale je tady přece kompenzační bonus. Mohu tedy alespoň byrokraticky plýtvat svým časem, abych zjistil, že mi stát nakaká do mých natažených žebrajících dlaní. Takže potřebuju jiný zdroj příjmu, když už se topím v těch sr..., teda v těch hovn..., teda v tom bahně, ať mám alespoň na šnorchl, i když je mi jasné, že mi do něj stát občas strčí prst.

První, co mě napadlo, byl rozvoz jídla. Zaregistroval jsem se tedy na ty největší rozvážkové služby.

„Dobrý den, děkujeme za Váš zájem, ale v momentální době máme dostatek kurýrů. V případě zájmu se vám ozveme.“

Všude přeplněno. Zdá se, že je více šnorchlujících lidí. Tak budu vozit lidi. Chci se zaregistrovat do té aplikace, která leží taxikářům v žaludku. Zjist'uju, že na své auto musím napsat provozování taxislužby, a z toho plyne jedno. Vyšší pojištění a vyšší silniční daň. A než nastane změna, protože naše úřady mají na všechno třicet let, tak celý covid zmizí. A já potřebuju začít vydělávat hned.

Nakonec jsem si našel rozvoz jiného sortimentu. Hodila by se sice dodávka, poněvadž vozit tohle osobákem je za trest, ale budiž.

Motivační okénko:

„Nezáleží na tom, jaké karty Ti budou rozdány, ale jak s nimi dokážeš zahrát!“

Konec motivačního okénka.

Něco málo vydělám, ale mám totálně zničená záda. Opravdu potřebuju tu dodávku. Prodám osobáka a koupím co? Koupím dodávku. Plán je jasný. Jdu projíždět inzerce.

Převážející náklad mezitím totálně zdemoloval interiér mého osobního vozu. Abych odvezl co nejvíce těžkého ocelového sortimentu, vyndal jsem všechny sedačky z auta. Kromě sedačky řidiče, pochopitelně. Jenomže náprava v háji, interiér totálně sedřený, promáčklý kufr, tlumiče na výměnu, volný volant, rozbitá zrcátka a zmizelo i čalounění ze dveří. Repráky se zalekly, že by byly pozadu, a tak pro jistotu přestaly hrát.

Prodejní cena se snížila tak na 30 % původní prodejní ceny. Ale členové rodiny se složili a odkoupili ode mě auto, aby se dalo na opravu a předalo se k prvním dospělým narozeninám

NI	0	1	1	1	1	1	1	1
----	---	---	---	---	---	---	---	---

[illegible]
$$M^{\vee 1}: \dots = 1 : \vee : \dots \text{ If } Cl = 1,$$

1 9 1 9

Ale musím smeknout. Vše, co bylo uvedeno a vyfoceno v inzerátu, doopravdy souhlasilo. Opravdu nikde nic neklepe, než se na-startuje. Není bouraná, pokud člověk kouká z úhlu, ze kterého byla dodávka vyfocena. Není ani extra zrezlá, jen ultra zkorodovaná. A výfuk také nijak nadměrně nekouří, dokud nešlápnete na plyn. Po sešlápnutí pravého pedálu nastane telepatický efekt. V jeden moment se Grétě spustí epileptický záchvat a zástava srdečního svalu na osm sekund. To prostě nevíš, jestli ten černý mrak na obloze vykouzila malešická spalovna, nebo tenhle profesionální kouřostroj.

Po důkladné dvacetisekundové prohlídce vozu jsem s kamarádem, který tam byl se mnou, odjel pryč. Je čas najít alternativu. Jo a prosím vás, dávejte těm inzerátům trochu lásky!

Další dodávku jsem našel kousek za Prahou a za pár korun. V předchozí větě slovo „pár“ nepředstavuje číslovku „dvě.“ To jen taková poznámka. Přijel, prohlédl, projel, nekoupil, odjel. Asi by se mi brzy rozpadla. Ztrácím naději, že za 55000 Kč koupím pojízdnou dodávku.

V Česku se mi bohužel nedaří najít alespoň trochu vhodný vůz vzhledem k mému rozpočtu, a tak zkouším polechtat štěstěnu v zahraničí. Jak se později ukázalo, štěstěnu jsem polechtal tak moc, až vypustila tekutinu a nachcala mi přitom do boty. No nic, nebudeme předbíhat.

Dodávku jsem na zahraničním trhu našel. Poprosím kamaráda, aby si vzal cestovní pas a jel se mnou. Vůz se totiž nachází mimo schengenský prostor. Beru potřebné dokumenty, vyzvedávám kamaráda a vyjíždíme do Valašského Meziříčí. Předpovídám, že za moji ultra drzost bude vypsána odměna za mou hlavu samotným Valmezkým rangerem. Ale marně! Už se u protinožců dlouho neukážu. Skončilo mi totiž vízum, abyste věděli!

Po několikahodinové jízdě přijíždíme do Valmezu. Něco nám tady ale neseďí. Volám prodejci, že jsme podle navigace na místě. Vzhledem k okolnosti, s divně koukajícími lidmi v zapadlém průmyslovém areálu, si to nemyslím. Dostávám potvrzení. Ano, jsme na chybné adrese. Zde, kam slunce nesvítí, končí i všemocná síla Google map a je zapotřebí se začít orientovat podle hvězd. Dostáváme upřesňující polohu a vyrážíme. Konečně se setkáváme s prodejcem.

Prolezu auto a dáme se na testovací jízdu. „Tady je úplně vyleštěný motor, to znamená, že teče olej, nikdy nebyly dělané rozvody, nesvítí přední světla, nejde dobře zařadit jednička, autorádio nefunguje, nejdou odemknout dveře spolujezdce, nejdou zamknout zadní dveře, spodek je trochu prorezlý, sedačka prosezená a roztrhaná. Zkrátka, nejlepší kára, kterou jsme

viděli! Bezkonkurenčně! Získávám slevu a беру ho. Chci ho! To je sice pěkné, ale jaksi to auto nechce mě.

Prodávajícímu říkám, že potřebuju ověřenou plnou moc pro přepis vozu. Ale v těchto končinách prý pošta ve čtvrt na sedm již nefunguje. Nelze tedy ověřit plnou moc. Co teď? Vždyť jsme jeli asi 400 km. Prodávající se nabízí, že zruší obě zítřejší prohlídky vozu, které měl naplánované, a dopoledne mi dodávku přiveze do Prahy. Tak to vážně respekt! Domlouváme se, že další den vyjede a až bude tak hodinku od Prahy, že zavolá. Nasedáme a odjíždíme.

„Kámo, já si myslím, že nepřijede. Proč by měl jezdit přes celou republiku, když má zítra další dvě prohlídky? Proč by měl jet 400 km do Prahy a několik hodin zase zpátky vlakem, když si to od něj zítra někdo koupí přímo u baráku?“

...našeptává mi moje svědomí. Výjimečně ho poslouchám a volám majiteli vozu. Domlouvám podpis smlouvy o smlouvě budoucí a jedu za ním domů. Přijíždím k němu, volám mu, že jsem na místě, a prý mám chvilku počkat.

Po 30 minutách vychází s tím, že sice našel a stáhl z internetu smlouvu o smlouvě budoucí, ale že mu právě došla barva v tiskárně. Že to nemůžeme podepsat. Požádal jsem ho tedy o papír

OH, SHIT! Došla stránka... Čti dál! Ted' už není cesty zpět.

Další den trpělivě, teda spíše naivně, vyčkávám na hovor od prodejce. Nevěřím tomu, ale skutečně se tak děje. Vážně mi volá s tím, že za hodinu bude v Praze. Přibližně za šedesát tři minut se setkáváme na magistrátu. Modrý fešák od Forda má už nového majitele a nastal čas přistoupit k té zatrpklé hořké záležitosti. Placení. Zadávám příkaz k úhradě ve výši 55000 Kč z bankovního účtu se zůstatkem 55200 Kč. Tak doufám, že v autě zůstalo aspoň trochu nafty, abych mohl dojet domů. Zůstalo! Uf!

„Vezmi si taxíka, keď máš najednou teď toľko peněz!“

„To je samozřejmost. S tím jsem počítal! To nebude problém.“

OH, SHIT! Došla stránka... Tvůj osud si žádá další!

„Huráááá! Yeeeeees! Standa má auto! Woohoo!
A ted' své podnikání pořádně rozjede! Konečně!“

...řvu nadšeně v kabině řidiče.

Po sto metrech jízdy se ozývá rána od kola a já dostávám smyk. Cítím smrad spáleniny. Naštěstí guma! Zablokovalo se mi kolo a nejde se rozjet. Po delších manévrech volám odtahovou službu. Chce to servis.

Kasa cink! Mínus 23500 Kč za opravu zadních brzd a za výměnu všech zámků, abych se mohl do auta vůbec dostat a nastartovat.

„Hurááááá! Yeeeeees! Standa má auto! Woohoo!
A ted' své podnikání pořádně rozjede! Konečně!“

OUŠITÍ BONUS:

STARÉ ČÍNSKÉ PŘÍSLOVÍ:

„Pořídít ty levně sen,
draze probuzení ty koupit!“

TOALETNÍ STOLEK

Jednoho dne se mi ozval kamarád s prosíkem, jestli bych se chtěl zapojit do sbírky na dárek pro jeho přítelkyni k narozeninám.

A: „Jasně, a co jí chceš koupit?“

B: „No, určitě by se jí líbil toaletní stolek.“

A: „Toaletní stolek? Já znám akorát toaletní židli a umí i splachovat. Ale toaletní stolek? Co to vlastně je?“

B: „No, to je takový ten stůl, jak mají třeba v maskérnách se zrcadlem a žárovkami kolem toho zrcadla.“

A: „Ok, přiložím ruku k dílu.“

Googlím toaletní stolek. Jednak proto, abych věděl, co to vlastně je, a jednak že pomůžu i s výběrem. No, ty kráso! Tolik? Vždyť se do rozpočtu skoro nedá ani dostat! A když se do rozpočtu čistě náhodou dostaneme, vypadá ten stůl děsně, nebo je šíleně malý. Kombinace je pochopitelně možná. Kombinace je dokonce i častá. Změna plánu! Musíme ho vyrobit!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Oh, Shit!**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.